45ste jaar. — Nr 59-60. Zaterdag 21 Mei 1898.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **25** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 21 MEI 1898.

Arrondissement de Tongres. — Arrondissement Tongeren.

ÉLECTION DE DEUX REPRÉSENTANTS

KIEZING VAN TWEE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

Le (den) 22 Mai 1898.

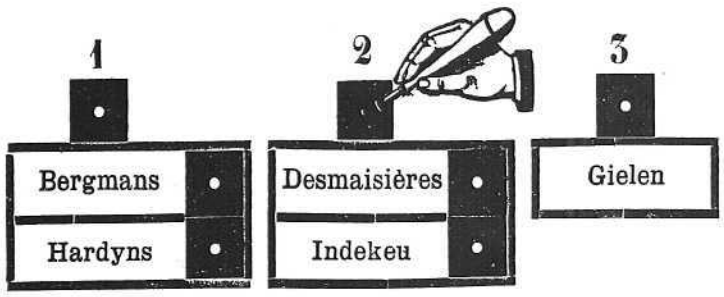

Wij verzoeken de kiezers hunne stemmen te geven aan de uitgaande leden, de heeren

Desmaisières en Indekeu.

Daarom is het voldoende *het wit puntje* **zwart** *te maken* BOVEN den naam van *M. DESMAISIÈRES,*

onder Nr 2,

zooals het hierboven aangeduid is.

Aan de onderrichtingen voor den kiezer, die staan te lezen op den bijeenroepingsbrief, ontleenen wij de volgende punten die vooral belang aanbieden bij de kiezing van twee volksvertegenwoordigers zonder senateur.

1° De kiezers worden ter stemming toegelaten van 8 ure 's morgens tot 1 uur 's namiddags. Bij den aanvang der stemming of gedurende de verrichtingen, mag de voorzitter, indien hij het goedvindt, doen overgaan tot de afroeping der kiezers, naar de volgorde hunner inschrijving op de lijst, welke overeenkomstig artikel 160 der wet is aangeplakt. De naamafroeping gedaan zijnde, worden de kiezers, die deze niet beantwoorden, tot de stemming toegelaten tot 1 uur namiddag.

Evenwel wordt alle kiezer, die zich voor 1 uur in het lokaal bevindt, nog toegelaten te stemmen.

2° De kiezer mag stemmen voor 2 candidaten voor de Kamer.

Wanneer er meer dan één lid te kiezen is, worden de candidaten, welke zich te zamen voorstellen, in eene zelfde kolom, volgens de alphabetische orde gebracht. De lijsten, welke het grootste getal candidaten bevatten, staan in de eerste kolommen van den kiesbrief. De orde voor degene welke hetzelfde getal candidaten hebben, wordt door het lot aangeduid. De laatste kolom is die der afzonderlijk voorgestelde candidaten.

4° Indien de kiezer voor al de candidaten eener zelfde lijst wil stemmen, maakt hij met 't potlood, dat in het afschutsel ligt, het stipje zwart in het stemvakje dat boven de lijst dezer candidaten staat.

Indien hij zijne stem wil geven aan candidaten van eene of verscheidene lijsten maakt hij het stipje zwart van het stemvakje, dat nevens den naam staat van elken kandidaat, voor wien hij stemt.

Wanneer de kiezer zijne stem aan een afzonderlijke kandidaat wil geven, stemt de kiezer overeenkomstig de eerste alinea.

5° Op behandiging van zijnen oproepingsbrief, ontvangt de kiezer uit de handen van den voorzitter eenen, twee of drie kiesbrieven, volgens het getal der hem toegekende stemming. Na zijne stemming te hebben voleind, toont hij hem zijne rechthoekig in vier geplooide kiesbrieven met het zegel langs buiten, en steekt ze in de bus ay zijnen oproepingsbrief te hebben doen stempelen door den voorzitter of den afgevaardigden bijzitter ; daarna verlaat hij de zaal.

7° Zijn ongeldig : 1° Alle andere kiesbrieven dan degene welke de voorzitter heeft overhandigd op het oogenblik der stemming ; 2° Zelfs deze kiesbrieven : a) Indien de kiezer er geen enkele naam op aangeteekend heeft ; indien hij meer namen heeft aangeteekend dan er leden te kiezen zijn, of indien hij terzelfder tijd eene stem heeft uitgebracht boven eene lijst en eene of meer stemmen voor eenen of eenige candidaten dezer lijst ; b) Indien de vormen en afmetingen ervan veranderd werden of indien zij van binnen een papier of iets anders bevatten ; c) Indien een schrap, een teeken of een merk, door de wet niet toegelaten, den kiezer kan doen erkennen.

8° Degene die stemt zonder het recht te hebben, of die voor een ander stemt, is strafbaar.

Op het oogenblik dat deze regelen onder de oogen van onze lezers zullen gebracht worden, zal de kiesstrijd in al de landelijke gemeenten van ons arrondissement in volen gang zijn. De tijd der besprekingen is verloopen ; het woord is aan den stembrief.

Wij hebben de kiezers aangeraden hunne stemmen aan de uittredende volksvertegenwoordigers te geven. Wij hebben zulks gedaan, omdat onze achtbare volksvertegenwoordigers het vertrouwen der kiezers waardig gebleven zijn. Wij hebben het vooral gedaan in de hoop een einde te zien stellen aan noodlottige verdeelingen, wier voortzetting het bestaan zelve van de katholieke partij in het arrondissement Tongeren in gevaar kon brengen.

Dien plicht meenen wij vervuld te hebben met kalmte en waardigheid, zonder de palen der gematigdheid te overschrijden en zonder gebruik te maken van die hevige taal die de drukpers onteert en enkel slechte gevolgen kan hebben.

Ons steunende op de rechtvaardigheid en de waarheid van het stelsel dat wij verdedigd hebben, wachten wij met vertrouwen de uitspraak van het kiezerskorps af.

Rekenende op de wijsheid der kiezers, hopen wij dat de dag van morgen voor altijd de eendracht der katholieke partij in ons arrondissement zal doen zegevieren.

Wij hebben den weg aangetoond ; aan het kiezerskorps hem te volgen.

Onze katholieke bevolkingen zullen toonen in welke hooge mate zij verlangen vrede en eendracht opnieuw in onze gelederen te zien bloeien en, met eene ontzaglijke meerderheid, het mandaat hernieuwen onzer twee achtbare uittredende leden

MM. Desmaisières en Indekeu.

De kandidatuur van M. Gielen heeft min of meer de aandacht afgekeerd van de lijst der socialisten.

Voor de eerste maal zien wij de vijanden van altaar en troon, van orde en eigendom, het bloedroode vaandel in onze stad en onze dorpen opsteken, om hun mandaat te ontnemen aan bekwame en invloedhebbende vertegenwoordigers, om het toe te vertrouwen aan twee onbekenden die aan het ander einde van België wonen, aan twee mannen die niets weten van onze belangens, van onze noodwendigheden en wier politieke en godsdienstige betrekkingen in tegenstand zijn met die onzer eerlijke bevolking.

De gezellen Bergmans en Hardyns bedriegen zich grootelijks zoo zij op eene overwinning tellen in het arrondissement Tongeren.

Zoo wij de aandacht op hunne candidaturen roepen, dit is voorzeker niet omdat zij ons eenige ongerustheid inboezemen. Wij wijzen er op, opdat de uitslag niet alleen eene neerlaag, maar eene verpletterring zij voor de roode troebelmannen, eene verplettering die hun voor altijd de goesting ontneme om op nieuw te beginnen in het arrondissement Tongeren.

***

De katholieken, zoo sprak deze week *Vooruit*, hebben de rechten op de eetwaren verhoogd.

Dat is eenvoudig gelogen. *Voorwit* zou geen enkele eetwaar kunnen noemen waarop de rechten verhoogd werden. Of noemt *Vooruit* den genever nok eene eetwaar ?

Om aan zijne lezers te doen gelooven dat de rechten op de eetwaren verhoogd werden, zegt *Vooruit* dat deze rechten in 1897 meer dan in 1884 opgebracht hebben

Wat bewijst deze vermeerdering ? Heel eenvoudig dat de invoer, de fabricatie en het verbruik dezer waren sterk gestegen zijn sedert 1884, waaruit blijkt dat de toestand van het volk verbeterd is.

***

Andere grief van *Vooruit* : De uitgaven voor het leger zijn vermeerderd. Maar het socialistisch blad vergeet er bij te voegen dat deze vermeerdering voortkomt uit hoofde der verbeteringen van de kazernen en der bezoldiging aan de lotelingen. Het rood blad zou voorzeker liever de kazernen in puinen zien vallen en de maandelijksche bezoldiging van dertig franken, aan de lotelingen door het catholiek gouvernement verleend, zien afschaffen.

Zulke eerlarijen wederlegt men niet.

Waar het geld naartoe gaat.

Onze lezers weten nog hoe de liberalen — van 1878 tot 1884 — kwistig omsprongen met het geld der lastenbetalers.

't Werd gebruikt om nutteloze schoolpaleizen te bouwen, om onderwijzers zonder leerlingen te onderhouden, om oorlog te voeren tegen de godsdienstige overtuiging der katholieken, die, alhoewel hooge lasten betalend, zelf het onderwijs hunner kinderen moesten bekostigen.

En de liberalen verkwisters kwamen nog niet toe ! En zij legden het volk nieuwe belastingen op ! En zij brachten de gemeenten tot armoede ! En toen men sprak van openbare werken, van verhooging der pensioenen en jaarwedden, van uitgaven van algemeen nut, hadden zij geen geld !

Nu is het geheel anders. Niet te vreden met een aantal belastingen van minister Graux-deficiet af te schaffen of te verminderen, hebben onze katholieke ministers en de rechterzij sedert 1884 :

1° De burgerlijke en militaire pensioenen vermeerderd, voor een jaarlijksch bedrag van **4 miljoen en half ;**

2° De gendarmerie heringericht, waaruit eene vermeerdering van uitgaven is voortgesproten van **1,238,000 frank ;**

3° Ten laste van den Staat genomen, ter ontlasting der gemeenten, **3 miljoen,** welke jaarlijks benoodigd zijn voor den dienst der openbare weldadigheid ;

4° De jaarwedden der kleine bedienden en werklieden van den Staat verhoogd tot beloop van **twee miljoen en half ;**

5° De vergelding der milicianen vermeerderd met eene jaarlijksche som van **zes miljoen.**

6° Aan de vergoeding voor afgemaakt vee, alsook aan de verbetering van de rassen der landbouwdieren, een jaarlijksch krediet besteed van **1 miljoen 188 duizend frank ;**

7° De kredieten voor de buurtwegenis en voor den openbaren gezondheidsdienst vermeerderd met **twee miljoen ;**

8° Al de niet opbrengende uitgaven, welke vroeger op de buitengewone begrooting werden ingeschreven en dus de openbare schuld vermeerderen, op de gewone begrooting ingeschreven en betaald met de gewone inkomsten.

Ziedaar, lezer ; nu kunt gij berekenen waar, onder het katholiek ministerie, het geld naartoe gaat dat door de liberalen, met volle handen, deuren en vensters werd uitgeworpen en gebruikt om oorlog te voeren tegen de overtuiging van de overgroote meerderheid der Belgische bevolking.

Landbouwers, waar zijn uwe vrienden ?

Wie heeft gezegd : « Niemand zal, in de » socialistische samenleving, nog iets mogen » bezitten ? »

't Was Anseele, socialistische volksvertegenwoordiger, den 25 December 1894.

Wie heeft gezegd : « De verdwijning der » kleine landbouwers en der kleine eigenaars » is onvermijdelijk ; zij worden medegesleept door eenen stroom welken wij niet » willen tegenhouden ? »

Het was Liebknecht, hoofdman der Duitsche socialisten, op het laatste kongres van Breslau.

Wie heeft gezegd : « Hetzij met of tegen » den wil van den landbouwer, langzaam of » plotseling, op vreedzame wijze of met geweld, wij moeten onvermijdelijk komen » tot de vernietiging van den persoonlijken » eigendom ?

Het was Cesar De Paepe, een der eerste socialistische hoofdmannen van België.

Wie heeft gezegd : « De kleine landbouw is noodlottig ; hij moet verdwijnen ? »

Hoyaux, thans socialistische kandidaat te Ath, in zijn landbouwvlugschrift, bladz. 21.

Ziedaar buitenlieden, wat u te wachten staat, in de socialistische samenleving : « De onteigening zonder vergoeding. »

***

Wie heeft geschreven : « De boeren zijn » ploegen die in God gelooven ? »

De *Chronique*, geuzenblad van Brussel.

Wie heeft gezegd : « De boeren zijn barbaren ?

Graux, liberale minister.

Wie heeft geschreven : « De buitenbevolking is betreurenswaardig onwetend, grof, lomp en slaafsch....? »

De *Flandre libérale*, een der bijzonderste geuzenbladen.

Wie heeft geschreven : Op den buiten zijn » de vrouwen zoo dom als de mannen. En » de mannen zijn nog dommer dan de ossen » welke zij aan den ploeg geleiden ? »

De *Opinion libérale*, van Namen.

Buitenlieden, ziedaar wat gij zijt voor onze tegenstrevers : ploegen die in God gelooven, barbaren, onwetenden, nog dommer dan uwe ossen !

En wat hebben zij voor u gedaan ?

Luistert wat de *Economie libérale* van 1 Augustus 1897 zegt :

« Hoe komt het dat wij nooit hooren » spreken van een werk ten voordeele van » den landbouw, door de liberalen gesticht ? »

En de liberale *Journal de Mons* voegt erbij :

« De **groote fout** der liberalen » sedert 25 jaren is de verdediging der » buitenlieden aan de katholieken overgelaten » te hebben. »

Ziedaar, buitenlieden, hoe de geuzen u beoordeelen : met scheldwoorden en beleedigingen ! Ziedaar wat zij voor u gedaan hebben : Niemendal !

Wetgevende kiezingen van 22 Mei 1898.

Lijst der Kandidaten.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

OOST-VLAANDEREN.

Arrondissement Gent.

a beteekent « aftredend lid. »

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 80,459 ; 105,689 stemmen : katholieken gekozen met 60,003 stemmen.

Katholieken.	*Liberalen.*
Begerem, a.	Buysse
Coreman,	Callier
De Guchtenaere, a.	De Muyock
De Hemptinne, a.	De Vigne
De Smet-de Naeyer, a.	De Weert
Huyshauwer, a.	Frédéricq
Ligy, a.	Kraus
Maenhaut, a.	Schepens
Van Cleemputte, a.	Story

Neringdoeners.	*Cartel.*	*Christ.-Democr.*
De Bondt	Anseele	Bockaert
Goossens	Bevernaege	Daens
Picha	Buysse	De Backer
Semey	Cambier	Huysvetter
Timmerman	De Bruyne	Gillaert
Vandenbosch	Fabry	Planquaert
V. d. Heyden	Hardyns	Lamoot
Verbaghi	Lagrange	Soens
Wille	Verdonck	Standaert

Arrondissement Aalst.

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 38,269 ; stemmen : 38,727 ; katholieken gekozen met 27,067 stemmen.

Katholieken.	*Liberalen.*
Béthune,	Galle.
De Sadeler, a.	
Vanderlinden,	
Woeste a.	
Socialisten.	*Christen-Democraten.*
Spitaels,	Daens,
	De Backer,

Arrondissement Oudenaarde.

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 23,729 ; stemmen : 33,766 ; katholieken gekozen met 18,815 stemmen.

Katholieken.	*Afgescheurde.*
De Malander, a.	Ferraut,
Raepaert, a.	
Tienpont, a.	
Onafhankelijken.	*Socialisten.*
Vanderstichelen,	Dausy
Chr.-Democr.	Hardyns
Planquaert,	Touque

Arrondissement Dendermonde.

Gedeeltelijke kiezingen van 2 Januari 1898. — Geldige stemmen : 34, 503 ; katholieken gekozen met 21,909 stemmen.

Katholieken.	*Socialisten.*	*Christ.-Democr.*
De Bruyn, a.	Aslé	Du Catillon
De Kerchove,	Beerblock	
Thibbaut, a.	Beurnet	

Arrondissement St-Nikolaas.

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 33,698 ; stemmen : 48,362 ; katholieken gekozen met 33,264 stemmen.

Katholieken.	*Afgescheurde.*	*Socialisten.*
Janssens, a.	Van Brussel	De Potter
Raemdonck, a.		Fabri
Van Naemen, a.		Van Hoeylands
Verwilghem, a.		Wauters

HENEGOUW.

Arrondissement Bergen.

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 34,373 ; stemmen : 38,408 ; socialisten gekozen met 33,160 stemmen.

Katholieken.	*Liberalen.*	*Socialisten.*
Delporte	Capouillez	Bastien, a.
Desguin	Demerbe	Brenez, a.
Dupuis	Dubiez	A. Defuisseaux, a.
Dusart	Dufrane-Friart	L. Defuisseaux, a.
Harmignies	Masson	Maroille, a.
Juste	Van Kerchove	Roger, a.

Arrondissement Charleroi.

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 75,940 ; stemmen : 127,621 ; socialisten gekozen met 58,648 stemmen.

Katholieken.	*Liberalen.*	*Socialisten.*
Boulvin	Clerx	Caluwaerts, a.
de la Serna	Coppée	Cavrot, a.
Dermine	Deprez	Destrée, a.
Despy	Dewandre	Fagnart, a.
Levie	Fontaine,	Furnémont, a.
L'Olivier	Fourcault	Lambiotte, a.
Pirmez	Hanrez	Léonard, a.
Thibaut	Huysmans	Vandervelde, a.

Arrondissement Doornik.

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 37,117 ; stemmen : 38,463 ; katholieken gekozen met 27,527 stemmen.

Katholieken.	*Liberalen.*	*Socialisten.*
Duquesne, a.	Broquet	Defaux
Hovois, a.	de Séjournet	Hambursin
Moyart, a.	Du Chatelet	Maes
Stiénon du Pré	Roger	Vandenberg

Arrondissement Ath.

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 24,202 ; stemmen : 38,679 ; katholieken gekozen met 18,276 stemmen.

Katholieken.	*Liberalen.*	*Socialisten.*
Cambier, a.	Houpin	Hoyaux
Ninauve,	Mouligneaux	Vinck

Arrondissement Zoningen.

In 1894. — Ingeschreven kiezers : 34,358 ; stemmen : 36,331 ; socialisten gekozen met 26,847 stemmen.

Katholieken.	*Liberalen.*	*Socialisten.*
De Baets	Houtart	Bertrand, a.
Gravis	Neuman	Massart, a.
Mabille	Paternoster	Paquay, a.

DE HUT

VAN

ONKEL TOM

23ste VERVOLG.

Eene fatsoenlijke hand, zegde hij.

— Kijk eens op, Tom, zegde hij vriendelijk en tikte Tom even met den vinger onder de kin ; en zie hoe uw nieuwe meester u bevalt.

Tom zag op. Het was onmoegelijk dat vroolijke, jeugdige, wel besneden gezicht zonder welgevallen aan te zien, en Tom voelde tranen in zijne oogen komen toen hij hartelijk zegde :

— God zegene u, meester.

— Wel, ik hoop dat Hij het doen zal. Misschien zal Hij het op uwe vragen nog eer doen dan op de mijne, naar al wat ik hoor. Kunt gij rijden, Tom ?

— Ik heb altijd met paarden omgegaan, antwoordde Tom. Mijnheer Shelby fokte er veel.

— Welnu, ik geloof dat ik u op eene koets zal zetten, Tom, onder voorwaarde dat gij niet meer dan eens in de week dronken zijt, behalve in geval van groote noodzakelijkheid.

Tom keek verwonderd en eenigszins beleedigd op en antwoordde : Ik drink nooit, meester.

— Dat heb ik meer hooren zeggen Tom ; maar wij zullen zien. Het zal een bijzonder geluk wezen voor allen wie het aangaat, als het waar is. Trek het u maar niet aan, jongen, vervolgde hij vriendelijk, toen hij zag dat Tom heel droevig keek ; ik twijfel er niet aan of gij meent het goed.

— Zeker doe ik dat, meester, zegde Tom.

— En gij zult goede dagen hebben, zegde Eva nu. Papa is heel goed voor alle menschen, maar hij wil ze maar altijd uitlachen.

— Papa is u zeer verplicht voor uwe aanbeveling, zegde St-Clare lachende, keerde zich om en ging heen.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

OVER TOMS NIEUWEN MEESTER EN VERSCHEIDENE ANDERE DINGEN.

Daar de levensdraad van onzen nederigen held thans met dien van hoogere personen wordt samengestrengeld, is het noodig den lezer eenigszins met hen te doen kennis maken.

Augustin St-Clare was de zoon van een rijken planter in Louisiana. De familie was uit Canada afkomstig. Van twee broeders, weinig verschillende in karakter en temperament, had de eene zich op eene vruchtbare hoeve in Vermont nedergezet, de andere was een welgesteld planter in Louisiana geworden. De moeder van Augustine was eene protestantsche franssche dame, wier familie in vroegeren tijd naar Louisiana was verhuisd. Augustine en zijn broeder waren de eenige kinderen hunner ouders. Daar hij van zijne moeder eene zwakke gezondheid had geërfd, werd hij op dringenden raad van geneesheeren in zijne kindsheid voor vele jaren naar zijnen oom in Vermont gezonden, opdat zijn gestel door een kouder klimaat versterkt zou worden.

In zijne kindsheid onderscheidde hij zich door eene buitengemeene gevoeligheid, meer grenzende aan de zachtheid der vrouw, dan aan de gewone hardheid van zijn eigen geslacht. De tijd deed echter deze zachtheid met eene ruwe schors overgroeien, en weinigen wisten hoe levendig en frisch zij nog daaronder lag. Zijne talenten waren van den eersten rang, hoewel hij steeds eene voorkeur voor het ideale en de schoone kunsten aan den dag legde, en dien tegenzin voor de berigheden van het werkelijke leven koesterde, die een gewoon gevolg van zulk eene gemoedsgesteldheid is. Kort nadat hij zijne studiën had volbracht, werd zijne geheele ziel door een romanesken hartstocht in vlam gezet. Zijn uur kwam, het uur dat maar eenmaal komt ; zijne ster raes aan den horizon, die ster, die zoo dikwijls vruchteloos opgaat om nadarhand slechts de herinnering van eenen droom te zijn ; en voor hem ging zij vruchteloos op. Om onverbloemd te spreken, hij zag in een der Noordelijke staten een schoon en edelaardig meisje, von hare liefde en zij werden verloofd. Hij keerde naar het Zuiden terug, om beschikkingen voor hun huwelijk te maken, toen geheel onverwachts zijne brieven hem werden teruggezonden, met een kort briefje van haren voogd, dat eer dit hem bereikte de dame de vrouw van een ander zou zijn. Razend van spijt, hoopte hij vruchteloos, gelijk zoo menig ander gedaan heeft, de geheele zaak met eene wanhopige inspanning van zich af te werpen. Te trotsch om opheldering te vragen, stortte hij zich terstond in den draaikolk der modewereld : veertien dagen na het ontvangen van dien noodlottigen brief was hij de verklaarde minnaar der heerschende belle van het seizoen, en zoodra de noodige schikkingen konden gemaakt worden, werd hij de echtgenoot van een sierlijk figuurtje, een paar fraaie zwarte oogen en honderd duizend dollars. Natuurlijk hield iedereen hem voor een gelukkig man.

Het jonge paar was nog in de wittebroodsweken en ontbaalde op hunne prachtige villa bij het meer Pontchartrain een schitterendeu kring van vrienden, toen hem een brief werd gebracht van die welbekende hand. Hij ontving dit geschrift te midden van een vroolijk gesprek, in eene zaal vol gezelschap. Zoodra hij de hand herkende verbleekte hij, maar hij bleef toch bedaard en zette een schertsenden woordenstrijd voort met eene dame, die tegen hem over zat. Eene korte poos later miste men hem uit den kring. In zijne kamer alleen zijnde, opende en las hij den brief, nu ergar dan nutteloos. Hij kwam van haar en gaf hem een wijdloopig verslag van de kunstgrepen, die de familie van haren voogd had gebezigd om haar tot een huwelijk met zijnen zoon te bewegen. Zij verhaalde hoe zij in langen tijd geene brieven meer van hem had ontvangen, hoe zij verscheidene malen geschreven had, tot zij dit moede werd en aan hem begon te twijfelen, hoe hare gezondheid onder hare bekommeringen was bezweken, en hoe zij eindelijk het geheele bedrog had ontdekt dat men tegen hen beiden had gepleegd. De brief eindigde met uitdrukkingen van hoop en dankbaarheid en beluitgingen van eeuwige liefde, die thans voor den ongelukkigen maar bitterder dan de dood waren. Hij schreef haar onmiddellijk :

« Ik heb den uwe ontvangen, maar te laat. Ik geloofde alles wat ik hoorde. Ik was wanhopig. Ik ben getrouwd en alles is voorbij. Vergeten, dit is het eenige wat ons beiden overblijft. »

En zoo eindigde al het romaneske in het leven van Augustine St-Clare. Doch het werkelijke bleef over, het werkelijke, gelijk het slijk dat op den oever blijft liggen, wanneer de heldere golven, met haar gezelschap van snelle booten en wit gevleugelde schepen, met de muziek van roeislagen en kabbelend water is afgeloopen, en lag daar koud, africhtelijk en akelig voor hem

Het spreekt van zelf, in een roman breekt iemand dan het hart, hij sterft en daarmede is het gedaan, en in een verhaal is dat zeer gemakkelijk. Maar in het werkelijke leven sterft iemand nog niet, wanneer alles wat het leven dierbaar maakte voor hem gestorven is. Hij heeft dan nog een drukken, en gewichtigen kringloop over van eten, drinken, kleeden, wandelen, bezoeken doen, koopen, verkoopen, praten, lezen en alles wat te zamen datgene uitmaakt, wat men gewoonlijk leven noemt ; en dit bleef ook voor Augustine nog over. Indien zijne vrouw eene echte vrouw geweest was, had zij nog iets kunnen doen, gelijk vrouwen dat kunnen, om de gebroken levensdraden weder aan te knoopen en met de hare tot een schoon geheel samen te weven. Doch Marie St-Clare kon niet eens zien dat zij gebroken waren. Gelijk vroeger gezegd is, bestond zij uit een sierlijk figuurtje, een paar fraaie oogen en honderd duizend dollars, en geen van die drie bestanddeelen waren juist geschikt om een krank gemoed te genezen.

Toen men Augustine, doodsbleek en eene plotselinge hoofdpijn als reden zijner ongesteldheid voorwendende, op de sofa vond liggen, raadde zij hem aan om hertshoorn te rukken ; en toen de bleekheid en de hoofdpijn week op week aanhielden, zegde zij slechts dat zij nooit gedacht had dat Mr St-Clare ziekelijk was, maar dat hij zeer aan hoofdpijn onderhevig scheen te zijn en dat dit een ongelukkig ding voor haar was, dewijl hij dan geen vermaak had om met haar naar gezelschappen te gaan, en het raar voor haar stond zooveel alleen uit te gaan, nu zij zoo pas getrouwd waren. Augustine was heimelijk blijde dat hij eene zoo weinig schrijzende vrouw had getrouwd ; maar toen het vernis der wittebroodsweken was afgeseleten, ontdekte hij dat eene schoone jonge vrouw, die al haar leven gewoon was gevleid en gediend te worden, in het huiselijk leven wel eene harde meesteres kon blijken te zijn. Marie had nooit veel vatbaarheid voor liefde of teergevoligheid bezeten, en het weinige dat zij daarvan had, was in eene uitsluitende en onwillekeurige eigenliefde overgegaan, eene eigenliefde des te hopeloozer, omdat zij zoo geheel blind was en geene andere rechten kon gewaar worden dan hare eigene. Van hare kindsheid af was zij door dienstboden omringd geweest, die alleen leefden om op hare grillen te letten : het denkbeeld dat ook zij gevoel of rechten hadden, was haar nooit zelfs maar in de verte voor den geest gekomen. Haar vader, wiens eenig kind zij geweest was, had haar nooit iets geweigerd dat binnen het bereik der mogelijkheid lag ; en toen zij als een schoon en rijk meisje de wereld intrad, kwamen natuurlijk alle mannen, die naar voor eene goede partij hielden, aan hare voeten zuchten, en twijfelde zij niet of Augustine moest zich zeer gelukkig achten dat hij hare hand verwierf. Het is eene groote vergissing, dat eene vrouw zonder vatbaarheid voor liefde, daarom minder gehechtheid van eenen minnaar of echtgenoot zal eischen. Niemand op aarde dwingt met minder barmhartigheid de liefde van anderen af, dan eene door en door eigenlievende vrouw ; en hoe beminnelijker zij wordt, des te strenger en ijzerzuchtiger wil zij de liefde, waarop zij recht meent te hebben, tot den laatsten penning toe invorderen. Toen dus St-Clare die galanterieën en kleine oplettendheden begon te verzuimen, waarvan hij als minnaar de gewoonte had aangenomen, vond hij zijne sultane geenszins gewillig om van haren slaaf afstand te doen, en er kwamen tranen, kwade buien, kleine onweders, verdrietelijkheden en verwijten in overvloed. St-Clare was goedhartig en vredelievend, en poogde zich met geschenkjes en vleierijen los te koopen ; en toen Marie moeder van eene schoone dochter werd, voelde hij inderdaad voor eene poos iets dat naar teedrheid geleek ontwaken.

St-Clare's moeder was eene vrouw geweest van buitengemeen verstand en reinheid van wandel, en hij gaf dit kind den naam zijner moeder, zich vleiende met de hoop dat het gebeel haar evenbeeld zou worden. Dit werd door zijne vrouw met wrevelige jalousie opgemerkt, en zij sloeg de teedere liefde van haren echtgenoot voor zijne dochter met wangunst en achterdocht gade ; alles wat de kleine werd gegeven, scheen haar zelve te worden ontnomen. Na de geboorte van het kind verzwakte hare gezondheid langzamerhand. Een leven van volslagen werkeloosheid met het lichaam en den geest, het uitputtende van gedurige verveling en ontevredenheid, vereenigd met de verzwakking, welke het kraambed naliet, dat alles veranderde in den loop van weinige jaren de bloeiende, jonge schoone in eene gele, verwelkte, ziekelijke vrouw, die haren tijd tusschen de zorgen voor eene menigte ingebeelde kwalen verdeelde, en zich zelve in alle opzichten voor de ongelukkigste en meest verwaarloosde lijderes op de wereld hield.

Er kwam geen einde aan haar klagen ; maar de kwaal, waarvan zij het meeste werk maakte, scheen eene stomme hoofdpijn te zijn, welke haar drie dagen van de zes in hare kamer hield. Daar natuurlijk alle huiselijke beschikkingen en bezigheden aan dienstboden werden overgelaten, vond St-Clare zijn huishouden alles behalve plezierig. Zijne eenige dochter was zeer teeder van gestel en hij vreesde dat, zonder iemand om voor haar te zorgen en haar op te passen, hare gezondheid en zelfs haar leven zou gevaar loopen, dewijl hare moeder zich zoo weinig aan haar Siet gelegen liggen. Hij had haar medegenomen op een reisje naar Vermont, en zijne nicht miss Ophelia St-Clare overgehaald om met hem naar zijne woonplaats in het Zuiden terug te keeren. Zoo kwamen zij te zamen op de boot, waarop wij hen aan onze lezers hebben voorgesteld.

Terwijl de koepels en torens van Nieuw-Orleans in de verte voor ons oprijzen, hebben wij nog tijd om met Miss Ophelia kennis te maken.

Wie in Nieuw-Engeland heeft gereisd, zal zich wel in een of ander de groote hoeve herinneren met de zindelijke werf, beschaduwd door het dichte gebladerte van suiker-mastboomen, en zich daarbij nog wel kunnen voorstellen welk een geest van orde en kalmte, van duurzaamheid en onverstoorbare rust de geheele plaats scheen te ademen. Niets verwaarloosd, niets ongeregeld, geene lat los in de schutting, geen het minste vuil op de begraasde werf met hare seriogeaboschjes, die onder de vensters opgroeien. In het huis zal hij zich de ruime, zindelijke kamers herinneren, waar nooit iets schijnt gedaan te worden of te zullen gedaan worden, waar alles voor altijd stijf